

Dinsizlerin Yönettiği Bir Din Devletinde

Dört gün İtalya'nın Toskana bölgesindeydim. Firenze'de yani Floransa'da, ben bir çiçek adı olan Firenze'yi tercih ediyorum. Neden mi buralardaydım? Çok sevdiğim tenor Andrea Bocelli'nin dünyadaki her millettten yetenekli çocuklar için kurduğu bir vakıf var. Bocelli bu vakıf için her yıl kendi doğduğu köyde bir açık hava konseri veriyor. Ayın verimli ovaları aydınlattığı bir mekânda, sahne gerisinde en az beş yüz kişinin görev aldığı, birbirinden önemli konukların en güzel şarkılarıyla alana seslendiği, sahne üstündeyse orkestrayla birlikte neredeyse bin kişinin her an değişen danslarıyla dev bir gösteri bu. Bu yılki teması "Barış" ve amblemi kocaman bir kırmızı biber. Nedeni, dünya öyle bir çıkmaza sürükleniyor ki, sanatçılar ancak acı biber tadında bir muhalefet yaparak varolabilirler.

Yani bir rüya yaşadım ve telefonuma bakınca, ne gördüm, bu sıcak günlerde insanların çocuklarıyla birlikte sığındıkları Gezi Parkı'ndaki kırk ağaç bir gecede kesilmiş. Donakaldım! Gerçekten biz dinsizlerin yönettiği bir din devletinde yaşıyoruz. Bildiğiniz üzere bütün dinler için sakınılması gereken yedi günahın biri intikamdır! Bütün dinler "kin tutmayın" der. Bizi yöneten ve bir din devletine doğru adım adım ilerleyen kadrolar, kendileri sapına kadar dinsiz oldukları için, işte böyle, insanların gölgesine sığındığı ağaçları sırf intikam için kökünden kesebilirler.

Hayır arkadaş bize bir gezinin keyfi neredeyse yasaklanmış. Konsere gelen epeyce Türk yurttaşı var ve hepsinin tek endişesi, çocuklarının ve torunlarının bu ülkede sadece evet sadece anaokulu parası veremedikleri için başka ülkelere göç etmeleri ya da göç etmeyi hayal etmeleri. Haklılar, yerel rehberimizden öğrendiğime göre İtalya'da anaokulundan üniversiteyi bitirene kadar her çocuğun eğitimi devlet tarafından karşılanıyor. Ayrıca şöyle bir sistem kurulmuş, öğrencilere verilen yemeğin parasını veliler veriyor ama belediye başkanı 8 Avro veriyorsa, bir öğretmen 6 ve bir mülteci ya da işsiz bir Avro veriyor. Hepsi bir havuzda toplanıyor ve çocuklara eşit yemek çıkıyor.

Dinsizlerin yönettiği bir din devletinden çıkıp da, dinin yüzyıllardır en etkin olduğu bir ülkede dolaşırken, geçmişin olağanüstü bir özenle korunduğunu görüyorsunuz. Michelangelo, Leonardo da Vinci, Gramsci, Machiavelli, Caravaggio, Dante, Galile ve daha pek çoklarından birer ermiş gibi söz ediliyor. Ortaçağ'dan bugüne yapılan tüm binalar olduğu gibi korunmuş, yemek yediğim lokantaların, kahve içtiğim kafelerin hemen hepsi iki ya da üç yüz yıllık. Sinemalar, tiyatrolar, alanlar korunmuş. Zeytin burada da kutsal bir ağaç. Dokunan yandı, ceza üstüne ceza alıyor. Kimselerin mercimeği Kanada'dan, ceviz Şili'den ithal ettiği yok. Zaten böyle bir yasa çıksa en başta tüm İtalya itiraz eder. Çünkü oralar tarımın kutsal olduğuna inanılan topraklar, büyük AVM'lerden uzak, küçük dükkânların diyarı.

Bu arada Vatikan iyice yoksullaşmış. Çünkü rahipler arasında sübyancılık alıp yürümüş ve Vatikan her olayda büyük bir tazminat ödüyor. İyi olmuş, bizde de Diyanet her sübyancı olayından sonra para ödemeli. Ama biz dinsizlerin yönettiği bir din devletiyiz, bizde sübyancılık neredeyse başta ediliyor.

Bu arada ülkede bu yıl az yağmur yağmış, su sıkıntısı var, özellikle Roma'da.

Hemen itirazlar başlamış ve Roma'nın demokrat kadın belediye başkanının koltuğu sallantıda, önlemleri almadığı için. Yağmur duasına çıkan da yok.

Buralarda insanları hurafelere inandıramazsın, çünkü buralarda resmi okullarda Evrim teorisi okutuluyor. Ve canı isteyen yaratılış mitosuna da inanabilir ama bu kamu hayatında geçerli değil. Dinsizlerin idare ettiği ülkemizde yakında hastanelerin kapanması gerek. Çünkü her şey önceden belirlenmiş, ölüm saati belli, öyleyse kalp krizi geçirdiğinde otur evinde bekle, saatin gelmişse gideceksin. Hemen öyle acillere koşma. Dinsiz kadrolar, kendilerini epeyce bir sağlama almışlar, üst düzeyde hepsinin odasında bir acil müdahale için kalp cihazı bekletiliyor. Boşuna 1000 odalı saraylar yapılmadı.

Yani ülkeye gelir gelmez canım sıkıldı. Semih ve Nuriye hastanede ve Semih'in eşinin durumu ağırlaşmış. Arkadaşlar herkesin bağışıklık sistemi farklıdır, açlık grevinde kimi 80 günde kimi 200. günde ölür. Yalvarıyorum Esra şu açlık greviden vazgeç, Semih'in ve tüm dostlarının senin yaşam dolu gülüşüne ihtiyaçları var. Bana kızacaksın biliyorum, ama yalvarmaktan vazgeçmiyorum, sevgili kızım. Şu dört gün içinde neler olmuş, Sevgili Ahmet Cemal artık aramızda yok. Onun varlığı bana her zaman güç verirdi çünkü dürüst ve samimiydi. Güle güle dostum.